

DE T BAAI

'Tijd is geen begrip meer'

Het adagium *Virtus nobilitat* is vervangen door een nieuw devies: *vrije tijd adelt!* Maar geldt dat ook voor de advocatuur en de rechterlijke macht? Over de zoektocht naar het evenwicht tussen werk en vrije tijd.

Martine Goosens
freelance journalist

Foto's: Diederik de Klerk

mr. dr. Reurt Gisolf (62), President van de Rechtbank in Amsterdam. Gisolf is getrouwd met Petra Gisolf-Rühl. Samen hebben zij twee dochters, een zoon en twee kleinzonen, een tweeling van drieënhalf jaar. Per 1 november 2002 treedt Gisolf af als president.

Maandagmiddag 16.00 uur, op de werkkamer van Gisolf in toren D aan de Parnassusweg in Amsterdam. 'Mijn bureau is helemaal leeg, ik ben klaar met werken. Voorzover je van werken kunt spreken, anderen doen het uitvoerende werk. Ik bestuur. Vroeger was dat anders. Het mooiste aspect van de functie van President is de zitting in kort geding. Toen ik werd aangesteld als President was het uitgangspunt dat

ik daar minimaal de helft van mijn tijd aan zou besteden, maar in plaats daarvan bestaat mijn functie voor negentig procent uit vergaderen. Ik heb het gevoel dat ik bezig ben, zonder dat dat in werken ont-aardt. Ik heb een 'smeerroliefunctie', iedereen wil wat van mij. 'Zaakjes doen' vind ik het leukste deel van mijn werk, maar sinds ik daar slechts incidenteel aan toekom zie ik wel uit naar mijn pensioen. Het vergeet veel energie de kar door het mulle zand te trekken.

Mijn functie is de laatste jaren zwaarder geworden. De balans tussen mijn werk en privé-leven is veranderd door enerzijds de gewijzigde positie van de rechtspraak en mijn functie daarin en anderzijds mijn

JANSEN

betrokkenheid die veroorzaakt dat ik het werk niet altijd achter me kan laten zodra ik mijn kantoor uitloop. Bij het ouder worden neemt de spankracht af. Ik heb de functie van President bijna vijftien jaar geleend, het wordt tijd dat ik hem doorgeef aan een ander. Ik ga mijn energie nu besteden aan de dingen die ik door mijn werk niet heb kunnen doen. Vroeger hield ik schapen op het weiland rond ons huis. Toen ik in 1988 President werd in Alkmaar heb ik ze aan de buurman gegeven, maar na mijn pensioen word ik misschien weer schapenboer. Ook de moestuin vraagt aandacht. Aan mijn vrouw, die als jeugdarts werkzaam was in de gehandicaptenzorg, zie ik hoe het leven anders kan worden als je stopt met werken. Na je pensioen kom je weer

aan je eigen leven toe. Energie is wat ik daarvoor nodig zal hebben. Tijd is geen begrip meer als je ouder wordt. De dag is vaak langer dan je fut hebt.

Elke dinsdag speel ik in een orkest en ongeveer eens per maand in een piano-orkest, waar ik ook de bladmuziek voor verzamel. Liefde voor de muziek heb ik van huis uit meegekregen, in het gezin waarin ik met vijf broers opgroeide was veel aandacht voor muzikale vorming. Net als voor mijn ouders geldt muziek voor mij als uitlaatklep. Daarnaast hou ik van lezen, vooral Engelse geschiedenis. Na november hoop ik daar meer aan toe te komen. Verder wil ik nog wat aan rechtspraak blijven doen, als plaatsvervanger en arbiter.

Vanuit de rechtbank wordt beleid gevoerd dat gericht is op een juist evenwicht tussen werken en het leven daarnaast. Zelf vind ik een goede balans ook belangrijk. Om daaraan een bijdrage te leveren heb ik bijvoorbeeld het rechtbankkoor opgericht en de toneelvereniging. De rechtbank biedt een baan die ook ruimte geeft voor andere dingen in het leven. Daarmee is het mogelijk tegen betaling van een ambtelijk salaris dat

doorgaans lager ligt dan dat van een goed advocaat of bedrijfsjurist topjuristen aan te trekken. Ruim 40% van de rechters werkt in deeltijd. Als er meer aandacht nodig is voor het gezin, is in principe het beperken van de arbeidsduur direct mogelijk.

Zelf ben ik ook een *familyman* en de zorg voor mijn gezin was een van de redenen waarom ik voor de rechterlijke macht koos en niet voor de balie. Tijdens mijn buitenlandstage werkte ik op een groot advocatenkantoor waar ik – net als bijna iedereen – zes dagen per week werkte. Daar heb ik bewust vanaf gezien. Als je jong bent is de balie misschien het absolute einde, maar naarmate je ouder wordt heb je meer oog voor de keerzijde. Vooral jonge mensen zie ik vaak te veel hooi op hun vork nemen. Sommigen gaan er aan onderdoor. In mijn omgeving zie ik mensen hard werken om het gezinsleven te combineren met een veeleisende baan en een druk sociaal leven. Als je vraagt: “Red je het?” luidt het antwoord: “Ja hoor, op woensdagochtenden rust ik uit.” Zelfs de momenten van rust zijn ingepland. Dat zou ik niet meer kunnen. Ik wil gewoon rusten als ik moe ben. ■